

AWEN 1

KALDET
FRA
GALATHEA

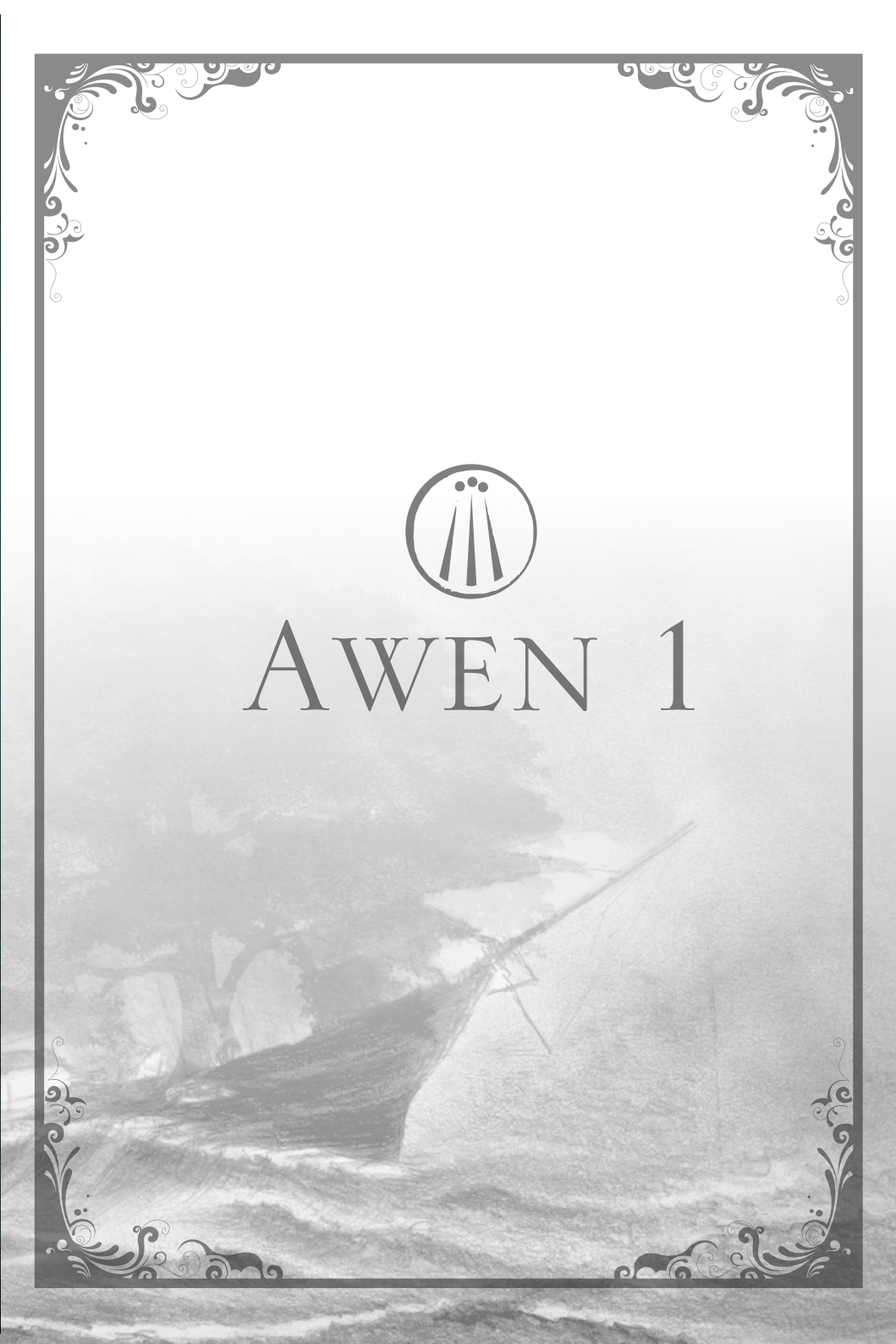
NATHALI OG BETTINA LIANE

TURBINE

AWEN 1

KAPITEL 1

L E V E N B O R G

Båden gled langsomt over vandets rolige overflade på denne dag i august. Piletræerne langs bredden hang tungt med grenene, mens åkander åbnede deres kroner for at suge solens stråler til sig. En lummer hede vibrerede i luften som et varsel.

I båden sad Aia med en fiskestang og kiggede ud over vandet. På den mudrede bund mellem vandplanter og tang glimtede fiskenes gyldne skæl, og i forstavnen slængede hendes tvillingebror Peter sig med en bog i hånden. I den anden hånd nulrede han åndsfraværende et fingerbøl af guld med spinkle snørkler og irisblomster langs den ru kant. Hans hår var lysnet i løbet af sommeren, og fregnerne var taget til. De samme fregner bredte sig i Aias ansigt.

Aia skubbede til Peters fod, og han kiggede op.

”Hey, hvornår er det min tur til at få fingerbøllet?”

”Når du gør dig fortjent til det.”

Aia rullede linen ind og kastede den ud igen. ”Så giv mig en ny udfordring! Du har haft det i alt for lang tid. Jeg er begyndt at

kede mig.” Aia tænkte tilbage på sidste gang, hun havde vundet den værdifulde genstand. For et par måneder siden havde hun hængt butleren Alberts underbukser op i lysthusets vindue, og de havde gemt sig bag et træ, indtil han fik øje på narrestregen. Albert hørte dem fnise og jagtede dem hele vejen op til Iris’ tårnværelse.

”Jeg fortjener faktisk at beholde det. Efter al den ballade sidst!” Peter havde listet en del af Gerdas afføringsmiddel ned i personalets suppe, så de havde haft tynd mave i flere dage. Han snurrede fingerbøllet rundt på fingeren, og Aia rakte tunge, mens båden gled forbi havens labyrint af lindehække og små blinde veje, der endte i buste og statuer af fortidige familiemedlemmer. Aia kunne lige akkurat ane springvandet og lysthuset i parken under de høje blodbøge og canadiske valnøddetræer.

Efterhånden samlede skyerne sig på himlen. Da de første dråber faldt, mærkede hun langt om længe et hug, og hun skiftevis hev og rullede ind. Snøren trak urolige strømme i overfladen, men snart lå en lille, sprællende fisk i båden, og hun slog dens hoved mod bådens kant, mens en følelse af sejr bredte sig i hende. Peter trak sig tilbage med væmmelse malet i ansigtet.

”Jeg hader, når du gør det der.”

Drillende stak Aia fisken frem mod hans hoved. ”Det er bare en lille fisk.”

Han daskede hendes hånd væk, men grinede.

”Okay, frygtløse Aia, hvis du vil have fingerbøllet tilbage, har jeg en udfordring til dig.”

”Jeg lytter.”

”Til festen i aften,” fortsatte Peter med et bredt smil, ”skal du stikke den dér ned i Felices taske.” Han pegede på den gabende fisk, der gloede tomt tilbage på dem.

Aia rynkede panden. ”Mener du det? Folk vil opdage det.”

”Nej, ikke hvis du er listig.”

”Fint. Det fingerbøl er allerede mit.” Hun kiggede op mod himlen. ”Vi må hellere vende hjemad.”

”Øv, bare vi kunne blive her,” sukkede Peter, og det kække forsvandt øjeblikkeligt fra hans ansigt. Aia gav hans skulder et klem, mens regnen skabte små krusninger i voldgravens vand.

Snart kom slottets flag til syne over trætoppene: en midnatsblå baggrund med en kulsort krage, der fløj ind over en sølvhvid fuldmåne.

Båden rundede en kurve, og det mægtige Levenborg tårnede sig op foran dem. Selv gennem regnens dis stod de kalkede mure mere blodrøde end nogensinde før, og slottet så lige så truende og frygtindgydende ud som dets beboere. Deres hjem. I hvert fald Vesttårnet.

De trak båden op på det knasende grus og begav sig op på gårdspladsen. I det øjeblik kom den person, de mindst havde lyst til at møde, galopperende på sin sorte hingst med kurs direkte mod dem. De stivnede.

”Kan vi ikke bare løbe?” spurgte Peter.

”Nej, han vil bare tro, vi er kujoner.” Aia stirrede trodsigt mod rytteren. Den mørke skikkelse tordnede gennem regnen på sin svedige hest. Fråden om dens mule stod til alle sider, mens den gav alt, hvad den havde i sig, under piskens ublide smæld. Hovene gungrede over broen og videre hen over gårdspladsen. I et sekund troede Aia, at han ville ride dem ned, men så trak han hårdt i tøjlerne, så hesten stejlede og snurrede rundt i samme bevægelse. Den afskar dem vejen og stampede ophidset på gårdspladsens sten. Rytteren sprang ned.

Eliphas Kollgard. Tvillingernes halvbror var en ung mand, som med sine to meters højde og muskuløse kropsbygning havde en både imponerende og skræmmende fremtræden. Under rideturten havde tjavser af hans brune hår revet sig løs fra den tilbagestrøgne frisur, og øjnene lyste af opstemthed blandet med den sædvanlige indestængte vrede, der altid viste sig ved synet af tvillingerne. Men det, der skræmte dem allermest ved ham, var hans uforudsigelighed. En barndom med Eliphas havde indgydt en naturlig respekt og skræk i dem. Nu gjorde de alt for at undgå ham.

Eliphas' blik gled nedladende i lige linje fra deres våde tøj til Aias fisk og strandede ved bogen i Peters hånd.

”Jeg kan se, at din søster igen har gjort alt arbejdet, Peter, mens du har siddet og læst tåbelige eventyr. Du bliver aldrig en rigtig mand af Kollgardslægten.”

Peter så ned i jorden. Aia trådte et skridt frem og sagde anklagende: ”Du har drevet Bruollo for hårdt frem igen. Det er den tredje hest, du rider i stykker!”

Eliphas drejede langsomt hovedet mod hende og skulede.

”Åh ja, din kærlighed til lavtstående væsner, det havde jeg glemmt. Så *sødt*.” Et djævelsk smil bredte sig på hans smalle læber som en skarp kontrast til den tilsyneladende omsorgsfulde tone. ”Skal jeg lige hjælpe dig med at forstå det én gang til? Du ved, jeg ikke bryder mig om det, men du skal jo lære det før eller siden ...” Han trak en dolk op af skeden i sit bælte og lod den flade side glide hen over hestens svedplettede hals, så den vendte det hvide ud af øjnene, og en tynd stribe af blod trak frem som en pludselig grænse på et landkort.

”Stop det! Vil du ikke nok?” bønfaldt Aia.

De blev afbrudt af den dybe rumlen fra en sort bil, der kom kørende over broen og ind på gårdspladsen. Ud trådte et par skikkelser i sorte klæder med ansigterne skjult af store hætter. De ventede, mens en tredje person steg ud af bilen. Han var slank, senet og på højde med Eliphas. Selvom hans hvide hår vidnede om en høj alder, kunne man se af den måde, han bevægede sig på, at han var smidig og stærk. I hånden havde han sin sædvanlige kridhvide stok, hvis håndtag havde form af en krage i sølv. Han var klædt i en sort frakke med sølvknapper, hvis høje krave smøg sig om hans lange, slanke hals. Buskede, hvide øjenbryn med enkelte lange hår hvælvede sig over et par isblå øjne, mens en høgenæse gav ham et stålfast og ubøjeligt ansigtsudtryk. Men det mest usædvanlige ved Eldridge, tvillingernes og Eliphas' bedstefar, var alligevel ubetinget den store kæde med sorte, kraftige jernringe, der altid hang sammenrullet ved hans højre side.

Han ofrede dem ikke et blik, da han gik op mod døren fulgt af de sorte skikkelser. Dog hørte de hans tydelige stemme:

”Eliphas.”

Dennes ansigt blev til sten, hvorefter han brat forlod dem for det vigtigere formål. Aia og Peter åndede lettede op og skyndte sig indenfor.

Levenborg summede af aktivitet. Tjenestefolkene myldrede rundt på gangene for at færdiggøre de sidste detaljer til aftenens fest. I ugevis havde de fra morgen til aften pudset og poleret alle vegne. De prægtige lysekroner havde fået nye hvide lys. Pelsen på de udstoppede jagttrofæer var blevet friseret og olieret, så de døde bæster glinsede på deres fastfrosne troner. Selv de mindste furer i familieportrætternes rammer var blevet støvet af, og dørenes guldhåndtag skinnede, så man kunne spejle sig i dem.

Nede i det daglige køkken kneb køkkenchefen Clara dem i kinderne og puffede dem ned på et par stole. Hun var i gang med at rengøre lysestager, men blikket flakkede ofte hen mod fjernsynet på bordet.

”Hvor er alle de andre kokke?” spurgte Peter.

”De er i hovedkøkkenet for at hjælpe med maden. Vi har virkelig overgået os selv. Alt skal være perfekt til den store aften.”

”Skrul lige op for fjernsynet,” sagde Aia. Peter greb fjernbetjeningen, og nyhedsoplæserens stemme gav genlyd i det gamle stenkøkken.

”... afbryder udsendelsen for at melde, at endnu et jordskælv har ramt USA's vestkyst. Denne gang måler det over otte på Richterskalaen. Adskillige byer er hårdt ramt, og et endnu ukendt antal indbyggere er begravet i ruinerne. I en pressemeddelelse har præsidenten erklæret Californien i undtagelsestilstand. Jordskælvne er de seneste i den usædvanligt omfattende række af katastrofer på verdensplan sommeren igennem. Europa hærages fortsat af store mængder regn. Især Sydeuropa plages af oversvømmelser, og de store vandmasser har forårsaget gentagne jordskred i mange højreliggende byer. Tusindvis af mennesker står uden hjem, og – hov, vi er igennem: Nu tilbage til USA og vores udsendte medarbejder, Victoria Oswald. Victoria, du befinder dig i øjeblikket i centrum af jordskælvets ødelæggelser ...”

”Hvor er det forfærdeligt.” Clara skruede ned for lyden, mens hun knugede hænderne foran brystet. ”Og så efter den hæslege vinter vi har haft. Alt begravet i sne i månedsvis, ødelagte afgrøder og mennesker frosset ihjel i deres hjem ...”

”Og nu er regnen da vist også nået hertil,” tilføjede Peter tænksomt. De var alle stille, mens de lyttede til den tiltagende

trommen på vinduet. Selvom det kun var eftermiddag, var himlen dyster og blygrå.

”Det er et varsel, siger jeg jer. At regnen rammer samme aften, som der skal være stor fest! Et dårligt tegn, ja.” Clara korsede sig og vendte ryggen til fjernsynet. ”Nå, vær søde at tage maden her med op til jeres mor.” Hun hankede beslutsomt op i sig selv og gav Aia en bakke med en dampende skål suppe, hvorefter tvillingerne begav sig til Vesttårnet.

Vestfløjen var på mere end én måde en særlig del af slottet. I århundreder havde den ikke undergået en eneste renovering, og Aia følte ofte, at hun trådte ind i en slags afskærmet zone, hvor tiden var sat i stå. Det mørke egetræsgulv knirkede og bugtede sig under deres fødder, som det altid havde gjort. De tynde vinduer klagede og jamrede om vinteren, og kulden føg ind, hvis ikke klude blev stoppet ind langs kanterne.

Deres mor Iris' værelse lå på første sal i tårnet. Allerede da Aia åbnede døren, vidste hun, at det var en af de dårlige dage. Så langt tilbage hun kunne huske, havde deres mor lidt af et dårligt helbred. På de gode dage gik de ture i parken. Da måtte Iris støtte sig til barnepigen Gerda, mens Aia og Peter spurtede rundt i labyrinten af lindehække. På de dårlige dage var hun bundet til sengen, knap nok i stand til at spise. Ingen læger kunne diagnosticere sygdommen, men de var alle enige om, at det var et under, at hun stadig var i live.

”Hvordan kan du holde ud at have det sådan, mor?” havde Aia engang spurgt.

”Med tro,” havde moren svaret. ”Tro på, at der er noget mere i tilværelsen end det, vi kan se med det blotte øje. Jeg kan mærke det herinde.” Iris lagde sin spinkle hånd på sit bryst. ”Til midsommer, når jeg får det bedre, vil jeg gå en tur i skoven og vente på, at

alferne kommer frem. Hvem ved, måske tager de mig med til en anden verden? Eller måske vil en drage dale ned fra himlen og flyve mig ud i universets fjerne afkroge.”

”Ligesom dragen i din historie?”

Iris nikkede. I de øjeblikke blev hendes blik fjernt.

I dag var skodderne slået for vinduet. Det eneste lys kom fra en gammeldags lysesstage på gulvet, hvor deres lillesøster Sophy lå og tegnede. Hun var allerede iført sine fineste klæder. Hun sendte dem et advarende blik om ikke at være for voldsomme.

Iris lå skjult bag forhænget i den brede himmelseng.

”Aia? Peter? Er det jer?” lød det med svag stemme.

Aia satte bakken med suppen fra sig på en kommode. Peter purrede op i Sophys opsatte hår og undveg behændigt hendes hånd, da hun langede ud efter ham.

Iris' blege ansigt lyste op, da hun så dem. Hendes tykke, lyse hår var flettet i en lang fletning, ligesom Aias ofte var. Løsrevne tjavser klistrede til hendes svedige pande. Aia mærkede en overvældende bekymring over de indsunkne kinder og de mørke skygger under hendes mors blanke øjne.

Tvillingerne kravlede ned under dynen på hver sin side af Iris. Aia puttede sig ind til hendes kind. Hun lugtede ikke af sygdom, men af varme, hygge og minder.

”Hej med jer. Fortæl mig, hvad I har lavet i dag.” Iris strøg dem over håret.

”Vi har været ude i båden.”

”Hvor dejligt. Hvordan står haven i øjeblikket?” Der var længsel at spore i stemmen.

Sophy satte sig forsigtigt på sengekanten ved deres fødder. Vokslyset i stagen flakkede og kastede dansende skygger på hendes markerede kindben, mahognibrune øjne og brede

øjebryn. Modsat Aia og Peter havde Sophy med sit lange, brune hår og skarpe hage altid lignet deres far.

”Fantastisk,” fortalte Peter ivrigt. ”Æbletræerne har aldrig haft så mange æbler før. Jeg hørte også gartneren sige, at hun sjældent har set roser så smukke som dine. Og så bliver hendes græskar kæmpestore i år.”

Aia løftede hovedet og sendte ham et irriteret blik. ”Haven ser ud, som den altid har gjort, mor. Og det er begyndt at regne.”

Iris plantede et kys på Aias hår.

Døren gik op, hvorefter Gerdas rynkede ansigt kom til syne ved fodenden.

”Er I to stadig ikke klædt om? Op med jer! Afsted,” hundsede hun, idet hun hev i deres fødder.

”Mor, *skal* vi virkelig deltage?” surmulede Peter.

”I behøver ikke blive særlig længe. Men du ved, hvor meget jeres bedstefar værdsætter det.”

”Nej, han gør ikke. Han gider ikke engang have os der,” sagde Aia og sled sig modstræbende væk fra den varme tryghed.

”Nu skal I ikke plage jeres mor!” skændte Gerda.

”Gør det for min skyld. Og prøv at opføre jer ordentligt.” Iris smilede svagt til dem. Hendes øjne faldt øjeblikkeligt i, og de blev hundset ud ad døren.

Gerda sendte dem videre op ad trappen. ”Lyt til jeres mor. I er af Kollgardslægten, og det forventes, at I møder op.”

Sophys værelse samt familiens lille stue lå ovenover Iris’ værelse, mens tvillingernes rum lå side om side på tårnloftet. Aias værelse var lille, men hyggeligt. På væggene hang gamle malerier af fredfyldte landskaber. Blomstertapetet var falmet gennem årene. En hemmelig dør, der gik i et med væggen, førte ind til Peters værelse. På en skæv reol stod et udvalg af bøger, en globus,

en samling glatslebne sten, et forgyldt smykkeskrin, et par indrammede familiebilleder samt et tv, som sjældent blev brugt. Sengen var som regel badet i klart lys fra karnappens gotiske vindue, men i dag henlå værelset i grå folder. Hun tændte loftlyset og lukkede døren. Et udvalg af kjoler til aftenens selskab var lagt frem til hende som en tavs ordre, og hun smed sit tøj over den antikke grammofoon og sukgede dybt.

Tre kvarter senere havde hun badet og fået festtøjet på. Hun betragtede sig selv i spejlet på det gamle klædeskab. Tilbage stirrede en langlemmet pige med blå øjne, et ar i højre øjenbryn, hvor der manglede hår, og en irriterende stor næse. Og så de pokkers fregner. Sophy havde hjulpet hende med at sætte det sandfarvede hår op i en stram fletning, der fulgte hårgrænsen rundt om hovedet, kjolen var gulvlang, flaskegrøn og snøret ind i ryggen. I den v-formede halsudskæring hang hendes sølvsmykke med det dråbeformede vedhæng, hun havde fået af Sophy. Et hvidt bånd omkring livet endte i en spids foran og matchede kjolens hvidbroderede kant.

Peter bankede på døren. Han var iført elegante bukser og sorte laksko og så næsten fremmed ud. Halsen var nærmest gemt bag kraven på en hvid skjorte, og udover skjorten bar han en vinrød vest.

”Det eneste, du mangler nu, er en af deres stokke,” bemærkede Aia.

”Og du mangler den dér.” Han pegede på fisken på Aias skrivebord med et smørret smil. Aia sukgede igen og lagde fisken ned i sin lille taske. Den var begyndt at lugte mindre friskt.

De satte sig i vindueskarmen. Dråberne trommede mod ruden. Gennem den silende regn kunne de se de lysende billygter dreje ned gennem alléen og op på broen over voldgraven. Den ene

limousine efter den anden bragte Levenborgs fornemme gæster direkte til døren. Peter tog en dyb indånding og lavede en utilfreds grimasse.

”Vi må hellere gå ned. Det begynder nu.”

Flankeret af adskillige tjenere samledes de yngste fætre og kusiner i den omfangsrige slægt foran de gyldne dobbeltdøre. Inde fra salen kunne de høre dæmpet musik og snakken fra mange mennesker. Aia hev i sin kjole, som strammede ubehageligt. Hun var ikke klar til det her. Deres fordømmende blikke og sylespidse ord.

Alting forstummede, da dørene blev slået op, og balsalen åbnede sig for dem. Den var skabt til at huse storslåede arrangementer, og hverken salen eller festerne havde undergået synderlig forandring gennem tiden. Overdådige lysekroner hang stadig i loftet med levende lys, der skinnede om kap med gæsternes diamanter og juveler. Marmorgulvet blev betrådt af de samme fine sko, der dansede de samme danse, og spejle fra gulv til loft fordoblede de imponerende festkjoler og fine jakkesæt. Marmorsøjler flankerede salens fire høje vinduer, hvor tunge bordeauxrøde gardiner i smukt velourstof bølgede som kunstfærdige frisurer om blanke ansigter. Men det var langt fra et sted kun beregnet for adspredelse og underholdning. Det var et sted for vigtige samtaler, sigende blikke og ordløse magtkampe. Her blev rang og alliancer tømret fast med spidse albuer og hårde nagler.

Den yngste generation stillede op på en lang række, Sophy imellem Peter og Aia. Ansigter stirrede på dem. De var alle til stede: grandonkler og tanter, fætre og kusiner, fjerne slægtninge fra hele verden. Familierne Flay, Gatshore og Rosvaldr. Zokel-søstre Cleo og Finestra, den ene mere pragtfuldt og overdådigt klædt end den anden i deres silke og guldbrokader. Gamle,

hvidhårede tipoldefar Bavari måtte være over hundredeogtyve år nu. Det var ganske normalt, at man i slægten blev langt over hundrede.

Farbror Exton og hans hustru Adriane betragtede med stolthed deres søn Emrys, som stod ved siden af Aia. Deres to døtre Sandria og Moline, som var blevet for gamle til at stå i rækken, stirrede i stedet ublu på hende, Sophy og Peter, som var de åbenlyse skadedyr. Alle gæsterne besad en afmålt andel af den samlede magtpulje og kæmpede for at vise det. Næsten alle bar den samme type elfenbenshvide stok som Eldridge, men selvom deres øjne udstrålede kulde på samme måde som hans, var det intet i sammenligning med den nærmest isnende, usynlige kraft, der udgik fra aftenens vært. På Eldridges ene side stod selvfølgelig Eliphas, som så ud til at befinde sig strålende i aftenens selskab. På den anden side stod søsteren, Felice Kollgard. Felice førte sig som altid med en uovertruffen værdighed og lignede et sindbillede på høj moral og retsind, men i virkeligheden var hun lige så snedig og snu som en ræv, hvilket tvillingerne gentagne gange havde erfaret. Det var da også en snehvid rævepels, der bredte sig over hendes skuldre. I guldkæden på hendes bryst hang en rød diamant på størrelse med et æg, og i det gråsorte hår sad et diadem med tilsvarende blodrøde dryp. Modsat sin bror smilede Felice altid, som var smilet groet fast på læberne. Men det var et koldt, stift og uvenligt smil.

Nu betragtede de alle rækken af slægtens yngste medlemmer, nogle i barndommens gry, andre på vej ind i de voksnes rækker. De var slægtens fremtid; frugten af ægteskaber planlagt nøje på kryds og tværs. Alle, selvfølgelig med undtagelse af Aia, Peter og Sophy.

Da børnenes far, Elfred Kollgard, i sit andet ægteskab valgte at gifte sig af kærlighed med Iris Whitmore, gik en bølge af chok gennem familien. Især Eldridge tilgav aldrig sin søn. Han sørgede for, at Elfred sjældent viste sit ansigt på Levenborg ved konstant at sende ham på forretningsrejser rundt i verden. I stedet vendte Eldridge blikket mod sin sønnesøn fra Elfreds første ægteskab i håbet om, at Eliphaz ville vise sig mere værdig som slægtens fremtidige leder. Den dag Elfred omkom i en helikopterulykke, ramte sorgen dog alle på Levenborg, men knap nok var han begravet på Levenborgs kirkegård, før Iris og hendes tre børn blev forvist til den fjerneste krog af slottet som en forsøgt udviklet skamplet på familietræet.

Felice var nu nået hen til tvillingerne, og i lang tid betragtede hun Peter. Hun greb hans kæbe med sine edderkoppefingre og tvang hans ansigt rundt for at inspicere det.

”Ja, Eldridge, du ved jo, at hvis det var mig, havde jeg håndteret situationen anderledes. Jeg havde taget dem til mig og opdraget dem med fast hånd.”

Eldridge var allerede gået videre, men da Felice blev stående, måtte han vende sig mod de tre børn med både næsen og panden rynket i afsky, mens hånden klemte hårdt om stokkens greb. Felice slap Peter. ”Man ved jo aldrig, om det bryder ud. De er fjorten år, tiden nærmer sig.”

”Jeg tvivler stærkt på det. Tænk på deres mor, og glem ikke, at de er halvt Whitmore,” sagde Eldridge køligt.

Varme skød op i Aias kinder. Hun forstod ikke, hvad de talte om, men hun hadede dem for at fornærme Iris foran alle disse mennesker. Iris’ søster Luella Whitmore stod bag Eldridge, og hendes øjne skød lyn. Eliphaz derimod havde et skadefro smil på sine læber.

Da de tre voksne nåede til enden af rækken, var inspektionen omsider slut. Orkesteret på scenen begyndte at spille, og den ansændte stemning løsnedes en anelse. Festen var i gang. Gæsterne gled rundt mellem hinanden i smågrupper. De bukkede og nejede høfligt, når de ærbødigt opsøgte Eldridge og Eliphaz. Tjenere med sølvbakker tilbød høje krystalglas med blodrød vin.

Forældre og slægtninge opsøgte straks de andre børn i rækken. Tilbage stod Aia, Peter og Sophy. Alene.

”Det var da ikke så slemt,” sagde Sophy.

Peter gned sin hage. ”Jeg kan ikke fordrage den gamle ræv.”

”Så I, hvordan hun smiskede over Emrys?” spurgte Aia.

”Hvad mente hun med, at *tiden* nærmer sig?” tænkte Peter højt.

Ingen af dem havde et svar.

”Kom, der er mormor og morfar.” Sophy trak dem med sig.

Deres bedsteforældre Dunja og Berto stod tæt sammen ved en søjle i rummets fjerneste ende. De så begge beklemte ud. De omfavnede kortvarigt børnene, men til Aias irritation kastede Berto nervøse blikke til højre og venstre, som om han var flov over at vedkende sig dem. Dunja talte så lavmælt, at de måtte læne sig helt tæt på for at høre hende.

”Hvordan går det med Iris? Luelle sendte et brev i sidste uge for at spørge, om hun ville deltage i festen, men hun fik ikke noget svar.”

”Mor er syg og har brug for hvile,” sagde Aia studst.

Dunja nikkede og smilede sørgmodigt. ”Vi kommer snart og besøger hende.”

Peter fnøs. Det var et løfte, de havde givet mange gange før, men endnu ikke holdt.

”Vi Whitmore er ikke værdsat på Levenborg,” understregede Berto. Han sendte dem et undskyldende blik og greb sin kone om livet. ”Kom Dunja, vi må hellere cirkulere.”

”De har ryggrad som regnorme,” mumlede Peter.

Orkesteret begyndte på et nyt nummer, og de tre søskende bevægede sig videre rundt mellem gæsterne.

”Hvor lang tid tror I, vi skal blive her?” sagde Aia. ”Der er alligevel ingen, der gider snakke med os.”

”Lad os gå om et øjeblik. Men først har du en opgave, husker du vel nok?” hviskede Peter med et skævt grin.

Sophy så vagtsomt fra den ene tvilling til den anden. Aia spejdede efter Felice. Hun var fordybet i en samtale med Finestra Zokel. De gik ubemærket nærmere. Aia kiggede rundt i den store sal for at se, om nogen holdt øje med hende. Hun stak hånden i tasken. Håndfladerne var svedige af frygt for, at nogen opdagede hendes foretagende. Fiskens fugtige skæl smuttede i hendes hånd, som om den atter var blevet sprællevende. Hun hev den op af sin lomme, mens Peter trykkede sig op ad hende, så bevægelsen ikke kunne ses. Lydløst lod Aia fisken smutte ned i Felices perlebroderede selskabstaske. En snert af ildelugtende fisk ramte hendes næsebor, før de skyndte sig videre.

Sophy hev i Aias ærme. ”Hvad har I nu gang i?!”

Peter blinkede anerkendende til Aia, idet han trykkede fingerbøllet ind i hendes hånd. Ingen havde lagt mærke til det lille forehavende, men alligevel blev de pludselig omringet af fætre og kusiner. Sandria, Moline og Erik så ud, som om de i dette øjeblik betragtede aftenens hovedindslag.

”Og hvem har vi så her?” spurgte Sandria og lagde armene over kors. Hun var iklædt en udringet silkekjole i sølv. Den smøg sig

omkring hendes skelettynde krop og efterlod kun lidt til fantasien.

”Jamen dog, familiens udskud. Står I her helt alene? Sikke en overraskelse,” tilføjede Moline. Modsat sin høje søster var Moline lav og kraftigt bygget.

”Kom,” hviskede Sophy til Aia og prøvede at gå forbi Erik, men han afskar hende vejen.

”Går I allerede? Det er nok også det bedste, eftersom ingen gider have jer her.”

”Vi har lige så meget ret til at være her, som I har!” protesterede Peter.

Et lusket smil bredte sig på Eriks læber. Deres fætter havde opstoppennæse og små, stikkende griseøjne. ”Nej, det tror jeg nu ikke, I har.”

”Det er faktisk slet ikke til at fatte, at I er i familie med Eliphas,” sukkele Sandria henført og sendte et varmt blik gennem lokalet til Eliphas, som var fordybet i en samtale med farbror Exton Kollgard. Aia vidste, at Sandria altid havde været vild med deres ulidelige halvbror.

”Nå, men det er vi – desværre. Og det er du desuden også, så måske skulle du beholde bukserne på? Ved du ikke, hvad der sker, når kusiner og fætre får børn?” Sandrias ansigt blev forvrænget af raseri og hendes øjne lynede mod Aia. Hun løftede hænderne i en mærkværdig gestus, hvilket medførte, at Erik lynhurtigt lagde en hånd på hendes skulder og klemte hårdt.

Sandria sænkede ærgerligt hænderne. ”Var din mund, udskud. Du er intet her. Intet.”

”Så så I to,” mæglede Erik slesk. ”Nu siger Aia pænt undskyld, og så glemmer vi dét. Vi ved jo alle, at Peter, Aia og Sophy ikke er ægte Kollgard, så der er vist kun én rigtig vej frem: *Buk for os.*”

”Aldrig,” hvæsedde Aia. Ansigter omkring dem betragtede optrinet med nysgerrighed. Sophy sendte Aia et opgivende blik. Hun løftede op i skørtet og nejede dybt og elegant.

”Klog søster, I har.” Erik smilede triumferende. ”Gør som hende.”

”Han sagde *buk*,” hvæsedde Sandria og stillede sig helt tæt på Aia.

”Kun hvis du bukker først.” Aia løftede trodsigt hagen. Sandrias øjne flakkede; hun havde ikke forventet stædighed. Hun var dog klog nok til at vide, at en direkte slåskamp ville være ilde set her. I stedet klemte hun øjnene sammen og hvislede:

”Bare vent. Det her er garanteret sidste gang, I mænger jer med vores slags, usle Whitmore horeunger!” Sandria og hendes flok lo. Peter kom med et fornærmet udbrud i samme øjeblik, som Aia handlede instinktivt: Hun greb glasset fra en forbigående tjener og kylede dets indhold lige i hovedet på Sandria.

”AAARGGH,” skreg Sandria forbavset, da væsken gled ned ad hendes bryst og bredte sig i en rød plamage på sølvkjolen. Munden stod åben i et chokeret O. Stilheden sænkede sig omkring dem, afventende og sitrende.

”Vi går. Nu!” Sophy greb Aia og Peter i hver sin hånd og trak dem hurtigt gennem menneskemængden, som automatisk åbnede sig for dem. De passerede Eldridge og Eliphaz. Aia kunne stadig mærke deres blikke brænde i nakken, mens de stormede gennem dobbeltdørene og løb hen ad gangen, forbi portrætter og travle tjenere, indtil de endelig nåede døren til køkkenet.

Sophy lagde armene over kors. ”Hvorfor, Aia? Hvorfor skal du altid lave så meget ballade?”

”Du hørte selv, hvad Sandria kaldte os!”

”Selvfølgelig hørte jeg det, men hvis du bare havde nej, var der ikke opstået noget problem.”

Peter løsnede sin stramme krave. ”De fortjener ikke noget buk fra os.”

”Det er altså ikke så svært at give efter en gang imellem,” sagde Sophy opgivende. ”Mor bliver skuffet, når hun hører om det her. Og nu går jeg i seng.”

Aia stirrede vredt efter sin søster, som vendte ryggen til dem og forsvandt ned ad gangen.

”Jeg tror, du gjorde det rigtige, Aia, men det kommer til at bide os i røven.”

I netop det øjeblik hørte de en svag bankelyd fra en gammel dør, der førte udenfor. Aia havde ikke den fjerneste anelse om, hvem der ville ind på dette sene tidspunkt, hvor alle tjenere og kokke var i fuld gang med at lave mad i hovedkøkkenet, mens gæsterne deltog i festen flere etager over dem. De kiggede undrende på hinanden et kort sekund, før Peter trykkede håndtaget ned. Trædøren klagede sin nød, som om den helst ville forblive i sin karm, og udenfor plaskede regnen ned i voldgraven, der boblede, som om hele verden stod i kog.

Der var ingen mennesker at se, men dér, midt på trappetrinnet, stod en gammeldags, slidt rejsekuffert.

KAPITEL 2

K A L D E T

Aia spidsede ører for at opfange lyden af løbende fodtrin eller indestængt latter fra en drilsk kusine, men de eneste lyde kom fra regnen og en gøende hund i det fjerne. Peter trådte forbi hende for at kigge nærmere på kufferten.

”Se, Aia, vores navne!”

På to mærkater, som Aia ikke havde opdaget, stod der ganske rigtigt: *Aia* og *Peter*.

Ingen af dem rakte ud for at røre, og en mærkelig følelse bredte sig i Aia, mens de stirrede i fælles tavshed. Det var, som om alting stod stille i luften omkring den, og det gik op for hende, at selv regnen faldt i en cirkel rundt om den. Peters øjne funkledede, som de gjorde, når der var eventyr på vej.

”Kom, lad os tage den med op i tårnet,” sagde Aia og greb kufferten. Hun blev ramt af en øjeblikkelig følelse af ro; alting var, som det skulle være. Fra det tørre håndtag sivede varme op gennem hendes arm, og til sin forbavselse mærkede hun ingen trang til at være forsigtig eller på vagt.

Få øjeblikke senere sad de på tæppet i tårnværelset med kufferten foran sig. Den var udstyret med remme, spænder og lister, og det nedslidte læder tydede på mange års brug. Nussede rejsemærker i falmede farver sad klistret fast på begge sider. De reklamerede for forskellige steder, hun aldrig havde hørt om; i højre hjørne, på et solgult skilt formet som en tepotte, kunne hun læse: ”*Tepotten – Tid til Te*”. På et andet mærke tog en dreng en bid af en enorm chokoladebar, hvorpå der stod: ”*Chokolade Raffinaderiet i Wicksendale*”. Et tredje klistermærke viste et træskilt med navnet ”*Den Tørstige Kelpi*”. For hvert ord Aia læste, blev hun trukket længere ind i en ukendt verden, hun tørstede efter at vide mere om.

Peter rakte hænderne frem for at åbne kufferten, men med et *klik* skød spænderne til side af sig selv, og den sprang op. En kraftig duft af hav, salt og tang bredte sig i værelset. Aia var sikker på, at hun kunne høre mågeskrig. Forskellige genstande lå spredt rundt på kuffertens bund. Aia nærstuede et gammeldags kompas, mens Peter greb to chokoladebarer fra Chokolade Raffinaderiet i Wicksendale. Han rakte den ene til Aia, og hun fik øjeblikkelig en overvældende trang til at spise den. Hurtigt tog hun en bid. Den var blød og delikat, og mens den smeltede på tungen, bredte en forunderlig ubekymrethed sig i Aias krop. Alle spekulationer om aftenens hændelser gled bort. Eldridges ubehagelige kommentar, Dunja og Bertos frygt for at blive set i samtale med dem – selv Sandrias forfærdelige udbrud, da Aia kastede vinen på hende – billederne blev ligegyldige på et splitsekund. Der var ikke andet i verden af betydning end kufferten foran dem, og hendes fokus blev ligesom dybere.

Under de løse objekter, så hun nu, lå en udrevet artikel med overskriften ”*Galatheas vogter Shinobu Aurelius forsvundet efter*

mission i Utheim”, og en flyer reklamerede for ”Magisk Markedsdag på Strøget. 20% rabat i samtlige butikker”. Aia talte dertil fyre små guldmønter, men det var ikke en valuta, hun kendte, for de hed ”knob”. Der lå også en finurlig, flad, rund træskive indridset med et ukendt tegn: En cirkel, hvori tre streger strakte sig skråt opad mod midten med en mindre cirkel for hver ende.

Under det hele fandt Peter to stykker identisk papir.

En idé begyndte at tage form. Eller nærmere en nødvendighed, en trang til at gøre noget bestemt. Uden et ord lagde Peter billetterne tilbage i kufferten, rejste sig og gik ind til sig selv.

Som i en døs skiftede Aia tøj, inden hun greb billedet af Iris, Sophy, hende selv og Peter fra dengang, de sad på en strand foran det store sandslot, de havde bygget. Peter havde sagt noget sjovt, lige inden billedet blev taget, og deres ansigter lyste op af hjertelig

latter. Fingerbøllet, halskæden fra Sophy og et par andre småting blev også pakket ned. Snart kom Peter ind fra sit værelse med forskellige ting i favnen, og endog et lille skrin balancerende på toppen, men på en eller anden måde kunne alle deres ting uden problemer være i kufferten.

Det var tid til at gå. De tog gummistøvler og jakker på. Peter greb kufferten. Sammen sneg de sig ned ad trapperne uden at sige farvel til nogen. Det var ikke en egentlig beslutning, indeni vidste Aia bare, at det var afgørende nødvendigt at nå hurtigt frem, uden at hun vidste hvortil. Benene bevægede sig af sig selv og førte hende ud gennem det øde køkken. Regnen lukkede sig omkring dem, idet de begav sig over slotsbroen og forbi de to identiske jernfigurer af fuldmånen og kragerne, der flankerede opkørslen til slottet. Aia havde aldrig brudt sig om figurerne. Der stod de, med vingerne frosset fast i en stiv bevægelse, som om en forbandelse tvang dem til at bevogte en dyb hemmelighed til evig tid.

Aia kastede et enkelt blik over skulderen. I de oplyste vinduer på Levenborg kunne hun se skæret fra de levende lys og skyggerne af gæsterne, der bevægede sig i de røde gardinrammer som levende, falmede malerier. Det var sidste gang, hun så sig tilbage, før Peter hev i hende, og de begav sig ud i det tiltagende mørke. Han havde ret – de måtte for alt i verden ikke blive set, hvilket kunne blive vanskeligt, fordi det på denne vigtige aften vrimlede med vagter. Hun nåede dog knap nok at tænke tanken, før hundene ved vagthuset fik færten af dem og glammede højt. Aia og Peter kastede sig om bag et stort træ. En dør gik op.

”Der er ikke flere gæster, køtere. Hold jeres mund,” lød portnereens hæse stemme, efterfulgt af raslen fra kæder og en ynkelig piben. Døren lukkede igen.

”Vi tager den hemmelige udgang i sumpen,” hviskede Peter.

I stedet for at gå ned ad alléen sneg de sig tavse afsted langs den høje stenmur, som omkransede Levenborgs jorde. Den tætte regn dæmpede alle lyde som et tæppe, men af og til kunne Aia høre en svag hosten og brudstykker af samtaler fra de patruljerende vagter på den anden side af muren.

Grusstier og blomsterbede blev afløst af vilde træer og buske. Bag ved parken strakte skoven sig vidt og var kendt for sin stor-slåede frodighed og rigelige bestand af både kron dyr, kaniner og andet vildt, som Levenborgs beboere og vigtige gæster nød godt af, når der blev indbudt til jagt. Bagerst i parken var terrænet sumpet. Aia og Peters gummistøvler sank dybt i, og det var svært at se, hvor man satte fødderne, men de vidste begge to, at vandet havde sit afløb gennem lave riste i stenmuren, og det var derfor, de var her: Allerede for mange år siden havde de opdaget, at en af disse riste var løse. Siden da havde de brugt den mulighed ganske flittigt, når de ville snige sig usete ud.

Peter gik forsigtigt foran Aia med kufferten løftet, for at den ikke skulle blive våd. Vandet samlede sig ved risten, det nåede nu helt op til kanten af deres gummistøvler, og strømmen var stærk. Aia famlede rundt i det kolde vand i lang tid, før hun fik løsnet det rustne gitter. De krøb igennem og fik våde ben og fødder, men det var lige meget. Aia satte gitteret på plads igen. Heldigvis gad ingen vagter patruljere det sumpede område, så tvillingerne kunne frit sætte farten op og fandt snart en mere fremkommelig sti at gå på.

Aia skutede sig. Hun var drivvåd og kold. Hvis bare de dog havde haft et par paraplyer ...

Måske hørte kufferten hendes tavse bøn, for i det samme fik en let rysten Peter til at stoppe op og åbne låsen. Til deres undren lå der nu netop to paraplyer! De slog dem op, og en skøn varme

sivede ud fra de blå lærredsskærme og lagde sig om deres kroppe som et lunt kram. Efter en halv times gang gennem den tætte skov var deres tøj knastørt.

Natten faldt for alvor på. I det regnfulde mørke snublede de over grene på jorden. Efterhånden tyndede det lidt ud i træerne, og marker bredte sig til alle sider. De gik, indtil de blev trætte, og en skøn duft bredte sig pludselig fra kufferten. I den tiltagende vind søgte de ly bag noget buskads. Aia åbnede kufferten og fandt to kopper sød, honningfyldt te perfekt balancerende på bunken af deres ejendele. Mens de drak teen, som varmede dejligt i maven, og en følelse af veltilpashed bredte sig i dem, lød dæmpede stemmer, som om de sad i en café og ikke midt på en øde, vindblæst mark. Men tvillingerne var alene i natten, og stemmerne lod til at komme fra kufferten.

De begav sig afsted igen. Som timerne gik, mistede Aia tidsfølelsen. Hun havde ingen anelse om, hvor langt de havde gået, eller hvor de var, men de vidste begge, i hvilken retning de skulle gå, som blev de trukket af en usynlig snor.

De skarpe vindstød gjorde det efterhånden umuligt at bruge paraplyerne, så de lagde dem fra sig. Regnen piskede dem i ansigtet. Aia klemte øjnene sammen og spejdede ud i mørket. Hun skubbede til Peter og pegede på en bred, asfalteret vej.

”Jeg kan kende den. Vi er tæt på Munkholmbroen nu.”

De skyndte sig ud på vejen og veg kun væk fra den, når de indimellem blev nødsaget til at hoppe ned i grøften for at skjule sig for bilerne.

Men noget føltes utrygt. Aia følte sig udsat på vejen. Forfulgt. De blev begge ved med at kaste blikke tilbage over skulderen, selvom der ikke var noget at se. Skovstrækningen nær stranden

kom til syne, og nu kom der liv i kufferten. Den trak hårdt i Aias hånd.

”Jeg tror, kufferten vil have os ind i skoven,” sagde hun.

”AIA!” råbte Peter pludselig, på en måde der fik hårene til at rejse sig på hendes arme. Hun fulgte hans blik; i det fjerne kom en enorm, gråsort sky væltende frem på himlen. Dens massive kontur stod tydeligt frem i natten, men måden, den bølgede frem på, virkede unormal, næsten levende. Frygten skyllede igennem hende. Instinktivt vidste hun, at hvis skyen nåede frem til dem, ville de være i livsfare.

”LØB!” Peter var ikke længe om at reagere. De sprang væk fra vejen og spurtede ind i skoven, hvor vildtvoksende buske og tornekrat hang fast i tøjet og svirpede dem i ansigtet. Hjertet bankede hårdt i Aias bryst. Kufferten trak i hende og var lige så desperat efter at komme væk, som hun var. Til lyden af en dyb, rumlende torden løb de ned ad en skråning i skoven. Da Aia kiggede sig tilbage, så hun, at det slet ikke var tæt regn, der faldt fra skyen, men faste klumper, der ligesom vred sig i faldet. Lige så snart de landede på jorden, susede de lynhurtigt afsted mod tvillingerne, som var de skabt til netop dette formål. Aia og Peter var for langsomme. Gennem vinden kunne hun høre de bizarre faldtropper bryde gennem underskoven, og i korte glimt kunne hun nu tydeligt skelne deres former: afskyelige væsner med adskillige ben og skelettynde, senede kroppe. De kriblede gennem krattet mod dem som forvoksede kryb, og Aia og Peter løb, alt hvad de kunne.

Det tyndede ud i træerne, og pludselig løb de i sand mellem sten i stedet for vækster. De var nået til kysten, hvor høje bølger rejste sig i stormvejret og kastede sig ind over stranden.

”Hvad gør vi?” råbte hun. Skyen var tættere på end nogensinde, og skoven bag dem vrimlede med de ækle tingester. De kunne ikke løbe for evigt, især ikke i det tunge, våde sand. De var fanget mellem hav og skov uden nogen mulighed for at slippe væk.

Pludselig fik Aia øje på et lysglimt ude på vandet. Det viste sig i et øjeblik, inden det igen forsvandt i bølgerne.

Hun fik lyst til at råbe efter det, men hav og himmel brølede om kap, og alting var atter gråsorte skygger.

Så glimtede det igen, og hun så, hvad der bar det:

Kastet frem af bølgerne, nærmere og nærmere mod kysten, kom en lille båd til syne. Først blev den slynget op på toppen af en bølge, hvor den balancerede et kort øjeblik, for dernæst atter at kure ned i skjul. Aia frygtede, at den kunne kæntre hvert øjeblik. Tordenbulderet var faretruende nær, da det første lyn viste sig. Det zigzaggede hen over himlen og oplyste alt omkring dem. I samme øjeblik brød væsnerne frem fra skovbrynet. De myldrede over sandet, kravlende, hvæsende, skrigende; den ene mere forfærdelig end den anden med behårede, langlemmede kroppe og skarpe tænder.

”Ud i vandet!” råbte Peter. De sprang ud i de iskolde, brusende bølger og kæmpede sig frem mod båden, der tydeligvis havde kurs mod dem. Hænder rakte ud over rælingen og hev dem og kufferten ombord. Aia kæmpede sig op at sidde. Hun gispede af anstrengelse og var fuldstændig gennemblødt. Væsnerne brød sig tilsyneladende ikke om vand, for de fór frustrerede frem og tilbage i strandkanten.

I skæret fra en lanterne i forstævnen kiggede Aia på deres redningsmand. Han var gammel, med rynket ansigt og slørede øjne, som stirrede ufokuseret på dem. Hans hvide hår stod omkring hovedet i saltvandsstive totter, og hans læber bevægede sig svagt.

Da Aia lænede sig tættere på, kunne hun høre ham lire en slags remse af. Det lød, som var den blevet gentaget hundredevis af gange.

”... navn er Oswyn. I bydes hjertelig velkommen. Om lidt vil vi begynde sejladsen. I bedes holde arme og ben inde i båden, så turen bliver så problemfri som muligt. Først må jeg bede om at se jeres billetter.”

Peter gloede vantro på ham med regnen silende ned over sit ansigt.

”Hvilke billetter? Skynd dig dog at vende båden,” udbrød han, men manden rakte blot afventende hånden frem. Aia gav et frustreret udbrud fra sig. Pludselig huskede hun de to billetter i kufferten. Hun rev kufferten op, gravede febrilsk rundt, indtil hun fandt de krøllede sedler og stak dem i hånden på ham.

”Tak skal du have. I vil blive yderligere orienteret, når vi ankommer til Galathea.”

Aia og Peter udvekslede forundrede blikke. Oswyn opførte sig, som befandt de sig på en fredelig fornøjelsestur og ikke midt i et forfærdeligt uvejr med de frygtelige væsner i en hidsig formation kun få meter fra dem.

Båden drejede af sig selv og lagde stranden bag dem. De var i sikkerhed for væsnerne, men den buldrende sky kom nu faretruende nær. Aia havde svært ved at se, hvordan den lille båd kunne sejle hurtigt nok til at slippe væk.

”Hvad er det for nogle klamme kryb?” spurgte hun højt. Oswyn svarede ikke.

”Hvor sejler vi hen?” spurgte Peter, men Oswyn stirrede blot frem for sig med hænderne i skødet og et drømmende smil på læben, komplet upåvirket af omgivelserne. Ingen styrede båden. Den fortsatte blot sin færd ud på havet, på vej mod noget, de ikke

kunne se. Bølgerne slog ind over rælingen og overdængede dem med kaskader af koldt vand, og tvillingerne klyngede sig fast med øjnene klistret til skyen. Den var nu så tæt på, at Aia tydeligt kunne se et nyt kuld af væsner plumpe ned og ramme havet. Disse kunne åbenbart svømme, for de nærmede sig båden med en foruroligende hastighed.

Oswyn sagde roligt: ”Hold venligst godt fast, nu nærmer vi os sløret.”

Båden vibrerede let, og luften omkring dem føltes pludselig elektrisk ladet. Hårene på Aias arme rejste sig. Hendes krop rystede, og det summede helt ud i fingerspidserne. Hun mærkede et stærkt sug i kroppen; en følelse af at blive kastet ud over en klippe og befinde sig i frit fald. Kvalme steg op i halsen, og svimmelhed fik det til at sortne for øjnene. Hun var sikker på, at hun om et øjeblik ville besvime. Men i et nu var det hele overstået, og hun landede i sin egen krop igen. De måtte være sejlet igennem en form for usynlig barriere, for væsnerne bag dem forsvandt en efter en, når de ramte en bestemt afstand fra båden. Stranden var kun en spæd stribe i det fjerne.

Peter gispede. Aia fulgte hans blik, skrækslagen for, at nye farer ventede forude. Men det syn, der mødte hende, var så forbløffende, at hun mærkede et helt anderledes sug i maven. Før havde lanternen i forstavnen kastet en smal kegle af lys ud i det stormpiskede hav, der strakte sig så langt, øjet rakte. Men nu sejlede den lille båd mod et kolossalt skib, større end noget skib, Aia nogensinde havde set. Lys glimtede fra tusindvis af køjer. På skibets langside og bagtil hang adskillige små tilbygninger, balkoner og tårne samt store halvbueformede glaspartier. Det lignede langt fra nogen af de almindelige, moderne skibe, Aia kunne komme i

tanker om, men derimod et meget gammelt og meget besynderligt skib, bygget udelukkende i træ.

Båden gled op langs skibets side, hvor alger og krebsdyr næsten dækkede træværket helt. De lagde til ved en fastsurret, vakkelvorn smedejernstrappe. Efter adskillige forsøg, besværliggjort af de kraftige bølger, fik Aias kolde fingre endelig fat i gelænderet. Hun trak sig selv op på en lille platform og gav Peter en hånd, inden en bølge væltede ind over platformen og de nederste trappetrin. Oswyn rakte kufferten op til dem. De så afventende på ham, men han vinkede blot og sagde: ”Op med jer. I er ventet på dækket.”

”Jamen ... så tak, fordi du reddede os,” sagde Peter. Oswyn smilede åndsfraværende, idet båden gled bort i den sene nat.

Tvillingerne begyndte deres opstigning. Med ét følte Aia sig uendeligt træt. Hvert et skridt var en kamp for hendes krop. Tynget af kufferten i den ene hånd trak hun sig frem med den anden på gelænderet, langsomt op ad de mange trin. Hun forsøgte at kigge ind gennem de regnvåde koøjer, men kunne kun se svage konturer bag glasset. Hun prøvede også at tælle antallet af dæk, men opgav, da hun var kommet til 11. Hvor mange kunne der være? – Og hvor mange flere gemte sig mon *under* havoverfladen?

Da de omsider nåede toppen af trappen, strakte dækket sig foran dem. Der var ingen master og ingen sejl, men midt på dækket voksede et kæmpestort træ. Stammen var høj og bred, og i mørket kunne Aia ane trækrønen som en skygge over dækket.

I en slags lille hus i nærheden gik en dør op, og en skikkelse kom småløbende hen imod dem. Personen havde en lang frakke på, en hætte slået op over hovedet og en lanterne i hånden.

”Aia? Peter?” spurgte en klar mandestemme.

”Ja, det er os.”

”Er I uskadte?” Hætten spejdede ud mod horisonten mod skyen, som lod til at have mistet interessen for dem. I hvert fald havde den sat kurs mod et punkt langt til højre for skibet.

”Bare rolig. Den kan ikke finde os her. Vores slør er stærkt og uigennemtrængeligt.”

Aia var ikke sikker på, hun forstod, hvad han talte om, men lige nu magtede hun ikke at bore i det. ”Hvor er vi?” spurgte hun i stedet og skjulte et gab med hånden. Nu, hvor de var i sikkerhed, havde hun det, som om hun kunne falde i søvn midt på dækket. End ikke regnen betød noget længere.

”Lad os først komme væk fra det her skrækkelige vejr, så skal jeg nok fortælle jer, hvad I har brug for at vide.”

De kunne stadig ikke skelne mandens ansigtstræk under hætten, men fulgte lydigt efter ham, længselsfulde efter at komme indendørs. Dækshuset var af træ ligesom resten af skibet og også i mindst to etager, for ved siden af et sæt åbne dobbeltdøre, der førte direkte ned ad en trappe til skibets indre, ledte en anden trappe op til den øverste, synlige etage. Da et lyn pludselig flængede himlen og oplyste vinduet allerøverst i bygningen, syntes Aia bestemt, at hun anede omridset af en lurende, dyster skikkelse, der kiggede ned på dem. I næste øjeblik var det nat igen, og bygningen henlå atter i mørke.

”Denne vej.” Den hættekledte mand førte dem ned ad trappen. De trådte ind på en lang gang, hvor lyset straks omsluttede dem. Manden slog hætten ned og afslørede et venligt ansigt med et par mørke hornbriller. Øjnene var kastanjebrune, og det mørkebrune hår, sat i en hestehale, havde grå stænk. Han så dog ikke ud til at være en dag over tredive. Han var høj, slank og en smule foroverbøjet.

”Mit navn er Elfaír Sommerville. Jeg er skibets skriver,” præ-senterede han sig formelt, idet han skubbede brillerne op på sin næse. Han smilede og slog ud med hænderne. ”Velkommen til Galathea.”

”Tak,” mumlede de i kor og betragtede ham afventende.

”Ja, undskyld, I ved jo endnu ikke, hvad Galathea er, og I har nok mange spørgsmål. Lad mig hente jeres nøgler, så fortæller jeg lidt mere på vej ned til kahytterne.”

Han gjorde en håndbevægelse, hvorefter en dør i nærheden åbnede af sig selv. Aia kunne lige skimte omridset af et rum med hylde og reoler langs væggen, og for enden af rummet stod et massivt skrivebord i træ. Hele lokalet var proppet med stakkevis af papir. Elfaír rodede rundt ved et lille kabinet på væggen, hvorefter han kom tilbage med to spinkle nøgler i hånden.

”Således. Lad os gå.”

De fulgte ham hen ad gangen, og nu så Aia, at lyset svævede efter dem. Det var en kugle i glas med adskillige små virrende lys i, og den hoppede afsted i luften, som var den levende. Aia var for mættet af nattens oplevelser til at blive rigtigt overrasket mere. Hun skubbede blot til Peter for at vise ham det.

”Som sagt befinder I jer på skibet Galathea, der i dette sekund sejler mod Nord på breddegrad – hmm, det kan jo sådan set være ligegyldigt.”

”Hvorfor er vi her?” spurgte Peter.

”I er her, fordi Galathea har bestemt det. Når unge mennesker får kufferten, går fortryllelsen i gang. Har jeg ret i, at I kom i en anden tilstand, da I tog fat i kufferten? At I glemte det, I var i gang med, da kufferten ankom? At I ikke vidste, hvor I skulle hen, men alligevel følte jer helt sikre på retningen? Det er kuffertens magi.”

De vidste ikke, hvad de skulle svare, og han tilføjede, ”I vil snart finde ud af, at dette skib ikke er som andre skibe. I har fået kaldet fra Galathea.”

”Kaldet?”

”Rundt om i verden bliver visse børn nøje udvalgt af Galathea og hentet af kufferten.” Han nikkede mod kufferten, som rystede let i Aias hånd. ”Og den gamle madamme der har altid bragt hver og én sikkert hertil. Jeg kan desværre ikke sige mere nu. I har haft en hård nat og har brug for at sove. I morgen vil Kaptajnen fortælle jer alt, I skal vide.”

De fortsatte videre, dybere ned i skibet. Gange så brede som boulevarder gik over i passager så smalle, at man knapt kunne gå skulder mod skulder. Trætheden var overvældende, benene smertede, og Aia kæmpede for at holde øjnene åbne. Hun lagde slet ikke mærke til alt det, de passerede, ej heller hvad Elfaír fortalte, mens de gik. Langt om længe stoppede de op foran en dør, hvor Peter åbenbart skulle være, og kort efter nåede de til Aias kahyt. Elfaír låste op, gav hende nøglen og sagde farvel.

Aia trådte ind i et blødt halvmørke og satte kufferten på gulvet. En skikkelse lå allerede og sov i en seng med ansigtet boret ned i puden. En anden seng, åbenbart Aias, var proppet med puder og en dyne, der så ufatteligt indbydende ud. Aia tog sit drivvåde tøj af, smed sig i sengen og faldt i en dyb søvn.

Billet til Galathea

Afgang: D. 28. august, de sene natte timer
(eller hvornår det lykkes Dem at ankomme)

Medbring venligst: Kufferten samt Dem selv, intakt.

Skynd Dem.
De ønskes en god rejse.

Da Aia og hendes tvillingebror Peter finder en gammel rejsekuffert, har de ingen anelse om, at det vil ændre deres liv for evigt. I kufferten ligger to invitationer til det mystiske skib Galathea, som kan sejle mellem magiske verdener. Sammen med andre jævnaldrene trænes Aia og Peter i at bekæmpe den trussel, som vil udlette den magiske verden Igdrafell.

Snart begynder uforklarlige ting at finde sted på Galathea, og i takt med at Aia opdager sandheden om sit ophav, sættes hun for alvor på prøve. På Galathea trænes hun i at kæmpe mod mørket, men kan hun mon overvinde mørket i sig selv?

Kaldet fra Galathea er første bog i den eventyrlige fantasyserie *Awen*.

 Turbine

9 788740 657081